

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 174.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940262400/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

følelse. Det lettede Minonas Hjerter at hendes Sorg blev fundet naturlig. »Gud skee Lov at han er min Broder! saa kan jeg dog græde for ham uden at forraade mig!« tænkte hun.

Viggo kom sildigt hjem, og Aftenen, den sidste han tilbragte i Skovhuset, sneg sig langsomt hen for dem alle – Bevidstheden om den forestaaende Adskillelse hvilede tung og trykkende paa deres Hjerter. Dog var der en endnu pinligere Tanke, som satte Minonas Følelser i Bevægelse – den vaktet tillive ved hendes første Sorg og skulde først finde Svaret i Døden: »Hvorfor?« var det naturlige, simple Spørgsmaal, der som en Slange snoede sig om hver Tanke og gjød sin Gift i hver Følelse: »Hvorfor vil han forlade mig?« Endnu var han ikke reist – endnu kunde hun vove Spørgsmaalet.

Da Viggo endelig træt i Sjæl og Sind efter denne lange Dags Lidelser og den Selvovervindelse det havde kostet ham at skjule dem, kastede sig paa en Stol i sit Kammer, bankede det sagte paa Døren. Han fører sammen – det maatte være Minona – og inden han kunde fatte sig traadte hun langsomt over Dørtrinnet, kastede et hurtigt Blik paa den aabne Kuffert, og satte sig i en dunkel Krog af Værelset; da først saae hun paa Viggo, og sagde i en bedrøvet men fattet Tone: »Hvorfor vil du reise? du har en anden Grund end de Forretninger, din Onkel har overdraget dig!«

»Hvoraf slutter du dig til at jeg skulde have *hemmelige* Bevæggrunde?« spurgte Viggo med tiltvungen Fasthed, der klang som Haardhed. Det var første Gang i sit Liv, Minona blev haardt tiltalt – hendes Hjerter svulmede af smertelig Bevægelse, men hun tilkæmpede sig Fatning til at svare paa samme Maade som hun var begyndt: »Du kan dog ikke tro at din adspredte og forandrede Sindsstemning er undgaaet min Opmærksomhed! Var det alene Sorg over at skulle forlade os før Bestemmelsen – som du sagde til Helene – saa vilde du vist ikke have tilbragt det meste af denne sidste Dag borte fra os. Deraf slutter jeg mig til at noget du skjuler for os – noget som er dig ubehageligt – maa være Anledningen til din Reise.«

Skjøndt Viggo intet Offer vilde have skyet for at tilkæmpe Minona den Fred, han selv savnede, kunde han dog ikke i dette Øieblik uden Bitterhed høre hende omtale hans Reise med saamegen Rolighed – den stod i altfor pinlig Modsetning til hans egne Følel-